



Nevado Alpamayo

PERÚ (MAIG-JUNY 2009)

ALPINISME A LA CORDILLERA BLANCA

Sortirem el 15 de maig amb un objectiu concret i definit, El nevado Huantsan 6.395 m, per la cara SE en Eloi Callado (alpinista català resident al Bruc), Carlos Buhler (alpinista nord-americà resident a Canadà) i jo.

Ens dirigim a la ciutat de Huaraz, al nord del Perú (a 8h de bus de la seva capital, Lima), lloc on realitzar compres i acabar de clarificar i ordenar els últims detalls per endinsar-nos a la Cordillera Blanca.

Els primers 14 dies els dediquem a contactar amb els arrieros, contractar un cuiner de camp base, aclimatar fent puntes d'alçada, i visualitzar i estudiar acuradament "com respira el nostre futur objectiu" –**Cara SE del nevado Huantsan-**

Es tracta d'una gran muntanya, dins la Cordillera Blanca (compartint el segon lloc de màxima alçada amb el conegut Huandoy), però trobant-se en una posició, respecte als altres nevados, bastant més anònima i inexplorada. Es tracta d'una muntanya que només conta amb 3 rutes que assoleixen el seu cim principal, la original de 1952 escalada per la cordada francesa liderada per Lionel Terray, la paret oest escalada per els americans i la aresta est també oberta per una expedició multitudinària francesa, entre ells Marc Batard, que fixaren 2.000 m de corda.

Un intent d'obertura a finals del setanta, per la vessant SE, resulta fatal per una cordada francesa, en caure's-hi un serac de la part somital.

L'últim intent conegut per aquesta vessant, es el que duren a terme en Bullock i el seu company (reconeguts alpinistes anglesos de avantguarda), ara fa 2 anys.

Junt amb els meus companys, tracem un itinerari, sobre paper, en aquesta gran paret sud est de 1700 m. de desnivell, on podem identificar la escalada menys amenaçadora dels grans perills objectius que amaga aquesta indret, seracs, canelobres gegants de glaç i roques descompostes inestables.

Sortim de Chavin de Huantar per fer l'aproximació al camp base, acompanyats d'un cuiner, 2 arrieros, 6 rucs, 2 cavalls que ens permetran establir un camp base mes o menys còmode.

El temps no acaba d'estar prou bé com per afrontar una paret que ens portarà sobre 10 dies escalar-la. Dubtes, anàlisi, diferents valoracions entre nosaltres, ... els dies passen, estem aclimatats, però la

muntanya no ens transmet prou confiança, com per fer un atac definitiu pel mig de la majestuosa paret sud est mai escalada.

Valoració i presa de decisions, canvi de ruta per la mateixa quebrada (així anomenen a les valls). Dia 8 sortim per escalar un sub-esperó orientat sud, que ens condueix al esperó principal. Després d'un primer camp d'alçada a 5100 m. arribem a la confluència d'esperons escalant durant 8 hores amb motxilles de 30 kilos. Ens trobem a cota 5.600 m. amb neu de pèssima qualitat (neu sucre), amb una aresta vertiginosament aèria, on la sensatesa ens convida a prendre una decisió inequívoca, per tal de no caure en un parany de laberíntics obstacles, on la retirada podria arribar a ser incerta, o clarament impossible.

La decisió esta presa, farem una segona nit sota un serac, lleugerament per sota de la aresta principal sud.

El temps es estable per la nit i matinada i cap a les 10 h del matí sempre s'enuvola i comença a nevar.

Abandonem l'idea Huantsan, i optem per baixar per la vessant oest i explorar la quebrada de la gran gelera de Rajacolta, on el dia 10 de juny aconseguim escalar el nevado Rurec 5.700 m., per la poc transitada cara est.

Després d'un descens pesat i de difícil endevinar, arribem al llac de Rajacolta per dirigir-nos a Huaraz, de nou, a descansar i valorar si ens es possible escalar una altre gran muntanya peruana.

Tot i que tenim el camp base, amb el cuiner, muntat a la cara est de la cordillera blanca, fem gestions per enviar a arrieros a recollir tot el campament i portar-lo de nou a Huaraz.

Mentrestant valorem, que si esperem tot el material del camp base per a poder sortir de nou cap una altre muntanya, haurem perdut molts dies, i les possibilitats d'èxit minven substancialment. Decidim descansar dos dies i el dia 13 sortim direcció a Cashapampa (3 h. De viatge amb cotxe) per intentar el famós i mundialment conegut nevado **Alpamayo 5.947 m** (Es un dels pics mes rellevants de la **Cordillera Blanca** en els Andes peruans i ha estat declarat per l'UNESCO como "la muntanya mes bonica del mon" durant el Concurso de Fotografia Escènica de Munich en 1966)

Gaudint d'una bona aclimatació tots tres, el mateix dia 13 arribem al camp base després de 7 hores d'aproximació, amb poc material, acompanyats d'un arriero i dos rucs. L'endemà pugem al camp d'alçada a 5400 m., plantem tenda, descansem 3 hores i escalem la cara oest de l'Alpamayo per la via directa francesa en 6 hores.

Dia 16 en Carlos Buhler te que retornar a Lima, per Questions familiar, i en Eloi i jo ens prenem un dia de descans, sense baixar del camp d'alçada, per atacar la que serà la nostra última ascensió aquí al Perú, en aquesta temporada, l'esperó central de la cara nord del nevado **Quitaraju 6.040 m**.

El dia 17 escalem la cara nord del **Quitaraju (700 m de paret)**, després de 6 hores d'escalada, amb equipament molt lleuger, arribem al cim a les 8 h. del mati, el descens el realitzem mitjançant 10 ràpels per la mateixa cara nord (primera ascensió d'aquest anys per la cara nord en el Quitaraju), pernoctem al camp base i el dia 18 ja ens trobem de nou a Huaraz, després d'un frenètic descens a contrarellotge, per recollir la resta de les nostres pertinences a Huaraz, i no perdre el vol de tornada a casa.

Joan Solé Rovirosa (Alpinista i guia d'alta muntanya)



Camp a l'Alpamayo



Joan i Carlos a l'Alpamayo



Joan arribant al cim de l'Alpamayo



Eloi a la cara nord del Quitaraju



Eloi arribant al cim del Quitaraju



Joan al cim del Quitaraju